

Arrest

nr. 87 641 van 14 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2012.

Gelet op het proces-verbaal van de terechtzitting van 10 augustus 2012 waarbij de behandeling van de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 24 augustus 2012.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2012 waarbij de terechtzitting van 24 augustus 2012 wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 31 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. COEN, die loco advocaat S. DE VRIES verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 februari 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 18 februari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 november 2011.

1.3. Op 19 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U verliet uw land van herkomst samen met uw vader, F.(...) A.(...) (OV nr. 6.770.356), uw moeder, S.(...) A.(...) (OV nr. 6.566.055) en uw twee broers, J.(...) A.(...) (OV nr. 6.849.584) en F.(...) A.(...) (RRN nr. 93000036338). U kwam op 18 februari 2010 in België aan, waar u dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraagde.

Voorafgaandelijk moet worden opgemerkt dat op het moment van uw oproeping voor het CGVS op 24/11/2010 is gebleken dat u niet in staat was om een gehoor af te leggen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 24/11/2011). Uw vader heeft vijf verschillende medische attesten voorgelegd die stellen dat u ernstig ziek bent en niet in staat bent een gehoor af te leggen. Uit uw korte verklaring voor de DVZ (zie CGVS vragenlijst, dd. 15/02/2011, p. 2) en uit de verklaringen van uw vader F.(...) A.(...) (OV 6.770.356) kan echter worden afgeleid dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op de problemen die u en uw gezin zou hebben gekend in. Bijgevolg meen ik de verklaringen van uw gezinsleden F.(...) A.(...) (OV 6.770.356), S.(...) A.(...) (OV 6.566.055) en J.(...) A.(...) (OV 6.849.584) als basis te kunnen gebruiken voor de beoordeling van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw broer J.(...) A.(...) (OV 6.849.584) ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de door u aangehaalde vluchtmotieven vreemd zijn aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Uit uw verklaringen blijkt in eerste instantie dat u geen vervolging vreest omwille van uw politieke overtuiging, uw ras, uw religie, uw nationaliteit of uw behoren tot een sociale groep. Het feit dat G.(...) A.(...) het voornemen had zich te wreken door u en uw broers te vermoorden omdat uw vader de politie ingelicht had over een ontvoering die door G.(...) A.(...) georganiseerd werd, sluit niet aan bij de hierboven vermelde criteria. Uw bewering dat G.(...) A.(...) een talibanlid zou zijn wijzigt evenmin iets aan de reden waarom G.(...) A.(...) wraak zou willen nemen op uw familie en steunt overigens niet op verifieerbaar bewijs maar op loutere vermoedens (zie hieronder). U haalt evenmin concrete elementen aan waaruit blijkt dat de overheid u omwille van één van de criteria uit het Vluchtelingenverdrag aan u en uw familie hun bescherming zouden ontfen. Uit uw verklaringen en de verklaringen van uw vader blijkt in tegendeel dat ondanks uw bewering dat G.(...) A.(...) politieke connecties had, de politie effectief op zoek was naar G.(...) A.(...) en dat men op het districtshuis jullie beloofde om actie te ondernemen (gehoor J.(...) A.(...), CGVS, dd. 9/11/2011, p. 8 en gehoor F.(...) A.(...), CGVS, dd. 24/11/2011, p. 9) en dus in geen geval hun bescherming weigerden.

In verband met de door u aangehaalde feiten dient te worden vastgesteld dat u over essentiële punten inconsistente verklaringen aflegt en dat er ernstige tegenstrijdigheden zijn tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw familieleden.

In verband met de vasthouding van de zoon van de zakenman verklaart u dat G.(...) A.(...) uit voorzorg zijn eigen familie wegstuurde om de ontvoering te organiseren (gehoor J.(...) A.(...), CGVS p. 13 en S.(...) A.(...), CGVS, p. 5). Het is in deze context dan ook erg bevreemdend dat G.(...) A.(...) en zijn kompaan, wanneer zij besluiten de vader van de jongen contacteren voor het losgeld, buiten achteraan hun huis gaan staan, met een schreeuwende jongen in de hand en dan bovendien luid genoeg spreken zodat zelfs uw vader vanuit zijn wasplaats kon horen wat de inhoud was van het gesprek (gehoor J.(...) A.(...), CGVS, p. 7 en gehoor F.(...) A.(...), CGVS, p. 8). Hierbij dient ook rekening te worden gehouden met het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat de relatie tussen uw familie en G.(...) A.(...) reeds lange tijd erg slecht was. Hoewel uw vader de problemen tijdens het gehoor enigszins minimaliseert; verklaart u: "G.(...) A.(...) veroorzaakt veel problemen voor mijn vader" en "G.(...) A.(...) veroorzaakte van in het begin voor problemen met mijn vader..." (gehoor J.(...) A.(...), CGVS p. 7). Ook uw moeder wijst op de problematische relatie met G.(...) A.(...): "...er waren altijd problemen tussen mijn echtgenoot en die kozijn omwille van land..." (gehoor S.(...) A.(...), CGVS p. 4). Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat de relatie die jullie met G.(...) A.(...) hadden inderdaad problematisch was. Dat hij wel voorzorgsmaatregel nam ten aanzien van zijn eigen familie, maar op

geen enkele wijze rekening hield met jullie aanwezigheid en dus alle risico openliet om verklikt te worden, doet toch ernstige vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verhaal. Ook legt u weinig samenhangende verklaringen af over de bedreigingen die G.(...) A.(...) tegen u en uw familie zou hebben geuit. Zo verklaart u dat G.(...) A.(...) “...drie maanden later tegen iemand van ons dorp zei dat hij de zonen van F.(...) ging doden. Hij zag de dorpsbewoner van ons in Wardak (gehoor J.(...) A.(...), CGVS p. 9).” Ook uw vader poneert verklaringen in dezelfde zin. Hij stelt dat “...elke keer dat iemand van onze regio hem zag zei hij tegen hem dat hij wraak zou nemen” (gehoor F.(...) A.(...), CGVS p. 12). Echter dient geconcludeerd te worden dat u op geen enkel moment rechtstreeks bedreigd werd door G.(...) A.(...) maar over de bedreigingen geïnformeerd werd door dorpsbewoners die G.(...) A.(...), toeval of niet her en der tegenkwam. Het is in deze context opmerkelijk dat G.(...) A.(...) zijn wraakplannen zo maar zou uitbazuinen tegen elke dorpsbewoner die hij tegenkwam. Hij had ze even goed rechtsreeks aan uw familie kunnen uiten in plaats van ze via dorpsbewoners haast publiekelijk kenbaar te maken. Hij kwam soms naar uw dorp, zo blijkt toch uit uw verklaringen (gehoor J.(...) A.(...) CGVS p. 9). En nog vreemder, stelt u tijdens uw gehoor dat hij pas tien dagen vóór de dood van uw broer van uw dorp verhuisde naar Maydan Wardak (gehoor J.(...) A.(...) CGVS, p. 12), wat niet strookt met voorgaande bewering dat hij reeds sinds de arrestatie van W.(...), meer dan één jaar voor de dood van uw broer, verdwenen was (gehoor J.(...) A.(...), CGVS, p. 9). Het betreft hier geen detail, maar de verblijfplaats van de persoon omwille van wie jullie het land zijn ontvlucht en de wijze waarop hij zijn bedreigingen uitte.

Ook over de vraag of G.(...) A.(...) achter de moord op uw broer F.(...) A.(...) zat, leggen u en uw vader tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af. Uw vader verklaart dat getuigen uit het dorp Daud Khan gezien hebben dat G.(...) A.(...) de moordenaar is en dat deze getuigen de politie hebben ingelicht (gehoor F.(...) A.(...), CGVS, p. 7 en 14). U verklaart hierover echter dat de politie de mensen die in de buurt waren ondervraagd heeft maar niet achterhaalde wie de moord gepleegd heeft (gehoor J.(...) A.(...), CGVS, p. 15). Voor zover de politie inderdaad op de hoogte was of kon vermoeden dat G.(...) A.(...) de dader was, zijn uw verklaringen over de houding van de politie overigens erg inconsistent. Enerzijds zette de politie na de arrestatie van W.(...) haar onderzoek tegen G.(...) A.(...) verder met het doel om hem te vinden en was het voor G.(...) A.(...) sindsdien te gevaarlijk om overdag naar uw dorp te komen (gehoor J.(...) A.(...), CGVS, p. 8 en 9). Anderzijds echter ondernam de politie na de moord van uw broer niets buiten het vaststellen van de feiten (gehoor J.(...) A.(...), CGVS, p. 15). Indien G.(...) A.(...) reeds een gezocht persoon is, zou men in tegendeel verwachten dat de zoektocht nog opgedreven zou worden.

In verband met de ontvoering is het opmerkelijk hoe uw vader wanneer hem hierover een vraag wordt gesteld herhaaldelijk verwijst naar informatie die hij via de radio of TV vernam, maar een essentieel element als de naam van de vader van de ontvoerde jongen niet kent (gehoor F.(...) A.(...), CGVS, p. 11). Gezien zijn betrokkenheid bij deze zaak en de impact die deze zaak had op zijn leven kan redelijkerwijze van hem verwacht worden dat hij de naam van deze persoon zou kennen. U vermeldt de naam van deze persoon overigens zelf ook niet.

De stelling dat G.(...) A.(...) zich aangesloten heeft bij de Taliban blijkt wederom louter op vermoedens te rusten en biedt geen enkele zuurstof aan de geloofwaardigheid van uw verhaal. Uw vader voert als ‘bewijs’ dat G.(...) A.(...) bij de taliban is, het feit aan dat de zuster van G.(...) A.(...) gehuwd is met iemand uit Maydan Wardak die bij de taliban is (gehoor F.(...) A.(...) CGVS p. 13). De aansluiting van G.(...) A.(...) zou dan te maken hebben met zijn vertrek naar zijn zuster in Maydan Wardak. Nog los van het feit dat het hier gaat om een wel erg wankel oorzakelijk verband, blijken jullie bovendien van het feit zelf dat hij naar zijn zuster in Maydan Wardak zou zijn gegaan evenmin zeker te zijn (gehoor J.(...) A.(...), CGVS p. 12), wat uw moeder overigens eveneens onderlijnt (gehoor S.(...) A.(...) CGVS, p. 8). Want, zo poneert u “...we waren niet honderd procent zeker dat hij naar Wardak ging maar we denken het want één van zijn zussen woont in Maydan Wardak; hij had vrienden in Maydan Wardak provincie en die vrienden zijn actief bij de taliban” (gehoor J.(...) A.(...) CGVS, p. 12.). Deze verklaringen blijken dan ook te berusten op een smalle richel van loze veronderstellingen.

Ten slotte doet uw verklaring dat jullie over veel bewijzen beschikten (gehoor J.(...) A.(...) CGVS p. 6, gehoor F.(...) A.(...) CGVS p. 6, 7 en 12), maar dat uw ouders van de smokkelaar alles moesten weggooien omdat ze te zwaar beladen waren, andermaal de wenkbrauwen fronsen (gehoor J.(...) A.(...) CGVS p. 6 en gehoor F.(...) A.(...) CGVS p. 6 en 7). Dat jullie uw land zouden ontvluchten om op zoek te gaan naar internationale bescherming en tijdens uw reisroute essentiële stukken die uw vrees voor vervolging enigszins zouden kunnen bewijzen zouden weggooien op verzoek van een smokkelaar omwille van te veel bagage, tart wel alle logica en zet de geloofwaardigheid van uw verhaal verder op de helling. Als uw vader vervolgens gevraagd wordt welk bewijsmateriaal er dan werd weggegooid, blijkt het uiteindelijk enkel om identiteitsstukken te gaan, wat in schril contrast staat met uw beweringen dat u over veel bewijsmateriaal beschikten (gehoor F.(...) CGVS, p. 7 en gehoor J.(...) A.(...) CGVS, p. 6 en 18). Dat per slot van rekening aan deze verklaringen dient getwijfeld te

worden, toont dan weer uw uitlating verderop tijdens het gehoor aan waar u stelt dat “...het is spijtig dat ik aan de bewijzen kon geraken maar dat ze naar een verkeerd adres in België gestuurd zijn...” (gehoor J.(...) A.(...) CGVS, p.15).

De door u en uw familie voorgelegde documenten (taskara nr. 8659 J.(...) A.(...), taskara nr. 5400 F.(...) A.(...), klacht bij de politie nr. 30117, attest van dorpsouderen van Kazerak, 5 medische documenten van N.(...) A.(...)) wijzigen het bovenstaande niet. De twee taskara's hebben enkel betrekking op identiteitsgegevens die in deze beslissing niet in twijfel werden getrokken. Ten aanzien van de klacht bij de politie dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat de klacht enkel uw verklaringen weergeeft. Dergelijk document kan enkel als bewijs worden aanvaard voor zover ze gedragen wordt door gedetailleerde en coherente verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Ten aanzien van de brief van de dorpsouderen dient te worden opgemerkt dat deze brief een gesolliciteerd karakter heeft en werd opgesteld na jullie vertrek uit Afghanistan. De brief herhaalt de voornaamste feiten die u inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas. Ook een dergelijke brief kan enkel als een aanwijzing worden aanvaard voor zover ze gedragen wordt door gedetailleerde en coherente verklaringen, hetgeen, zoals hierboven aangetoond, hier niet het geval is. De vier medische documenten van uw zus N.(...) A.(...) en het medicijnenblad van uw vader ten slotte houden geen rechtstreeks verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven.

Aangezien aan uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht, dient er geconcludeerd te worden dat u niet aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul meer bepaald in het district Paghman te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflictgerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA zie (SRB “Afghanistan-Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Pansjir, Parwan, Logra, Wardak) “ dd. 27 augustus 2010, updated 14-10-2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de provincie Kabul sinds 2009 een duidelijke verbetering van de veiligheidssituatie werd waargenomen en dat deze provincie kan worden omschreven als één met lage onveiligheid. Wat het district Paghman betreft, werd er in de eerste helft van 2011 geen enkel gewelddadig incident gemeld. Eén van de door CEDOCA geconsulteerde problemen stipt zelfs aan dat het district Paghman actueel een oord is van ontspanning voor vele jongeren komende uit Kabul-stad.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Paghman in de provincie Kabul vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Paghman aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook in het kader van de asielaanvraag van uw vader F.(...) A.(...) en uw moeder S.(...) A.(...) werd een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u gezondheidsproblemen aanhaalt, waarvan uw familie verklaart dat deze de mogelijkheid tot terugkeer naar uw land van herkomst in het gedrang zouden kunnen brengen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar vader F. A. (RvV 94 832).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 87 638 van 14 september 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters vader verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, betoogt verzoeker dat hij wel degelijk voldoet aan de definitie van een vluchteling in de zin van het vluchtelingenverdrag. De door hem bijgebrachte stukken spreken voor zich: als hij nog langer in Afghanistan zou verblijven zal hijzelf of één van zijn gezinsleden vermoord worden door G. A. of een ander Taliban-lid, aldus verzoeker. Hij vervolgt dat hij steun en hulp gevraagd heeft aan de bevoegde overheidsinstanties doch stelt in Afghanistan niet te kunnen rekenen op de overheidssteun die hij nodig heeft, te meer de Taliban volgens verzoeker geïnfiltreerd is in de overheidsinstanties.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), verwijst verzoeker opnieuw naar de door hem aangehaalde feiten, welke volgens hem aantonen dat er in zijn hoofde een zeer groot risico bestaat op ernstige schade indien hij terug zou keren naar zijn land van herkomst. Voorts voert verzoeker aan dat de inwoners van de provincie Kabul nog steeds worden bedreigd door aanhangers van de Taliban. Hij stelt verbaasd te zijn dat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd omdat dorpsgenoten van hem, die eveneens op 18 februari 2010 een asielaanvraag indienden, wel subsidiaire bescherming kregen. De situatie in Karezak is dezelfde voor hem als voor de andere asielzoekers die wel subsidiaire bescherming kregen, aldus verzoeker. Hij laakt dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt waarom de situatie voor hem anders is, waardoor er volgens hem sprake is van een schending van de motiveringsplicht. Tot slot merkt hij op dat de situatie in Kabul zeer recent nog verergerd is. Hij verwijst in dit verband naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persberichten en stelt dat de Belgische media dagelijks tal van aanslagen door de Taliban in de provincie Kabul rapporteren.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een bundel stavingstukken gevoegd, door verzoeker in de inventaris der stukken omschreven als: samenstelling gezin, brief van verzoeker, zijn zoon en zijn vrouw, bewijs van verzending documenten, 2 officiële brieven aan verzoeker, identiteitsgegevens van getuigen, eerder ontvangen bijkomende documenten, toekenning van subsidiaire bescherming aan 3

dorpsgenoten van verzoeker dd. 22 juni 2011 en dd. 3 maart 2011 en nieuwsberichten (Belgische pers) in verband met Kabul.

Bij aangetekend schrijven van 26 april 2012 laat verzoeker de gelegaliseerde vertalingen geworden van de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde stukken 8 tot en met 10 (2 officiële brieven aan verzoeker en identiteitsgegevens van getuigen).

Bij aangetekend schrijven van 24 mei 2012 maakt verzoeker een fotokopie over van een krantenartikel, gepubliceerd in de Afghaanse krant 'Nangerhar' op 15 mei 2009, met een beëdigde vertaling.

Ter terechtzitting toont verzoeker de originele krant en legt hij een nieuwe vertaling voor waaruit blijkt dat de krant werd uitgegeven op 13.03.1388 (= 04-06-2009), wat bevestigd wordt door de tolk ter terechtzitting.

2.4. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker zijn asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door zijn zoon J. A. ter zake werden uiteengezet. Blijkens de bestreden beslissing wordt de asielaanvraag van J. A. geweigerd omdat (i) het feit dat G. A. het voornemen had zich te wreken door verzoeker en zijn broers te vermoorden omdat zijn vader de politie ingelicht had over een ontvoering die door G. A. georganiseerd werd, niet aansluit bij de criteria van het vluchtelingenverdrag en hij evenmin concrete elementen aanhaalt waaruit blijkt dat de overheid omwille van één van de criteria uit het vluchtelingenverdrag aan hem en zijn familie bescherming zou ontfangen, (ii) het, mede gelet op de problematische relatie die verzoeker en zijn gezin met G. A. hadden, ernstige vraagtekens doet rijzen bij de geloofwaardigheid van zijn verhaal dat G. A. op geen enkele wijze rekening hield met hun aanwezigheid en dus alle risico openliet om verklikt te worden, terwijl hij wel voorzorgsmaatregelen nam ten aanzien van zijn eigen familie, (iii) hij weinig samenhangende verklaringen aflegt over de bedreigingen die G. A. tegen hem en zijn familie zou hebben geuit, (iv) hij en zijn vader tegenstrijdige verklaringen afleggen over de vraag of G. A. achter de moord op verzoekers broer F. A. zat en, voor zover de politie inderdaad op de hoogte was of kon vermoeden dat G. A. de dader was, zijn verklaringen over de houding van de politie erg inconsistent zijn zoals wordt toegelicht, (v) zijn vader in verband met de ontvoering herhaaldelijk verwijst naar informatie die hij via de radio of tv vernam, maar hij een essentieel element als de naam van de vader van de ontvoerde jongen niet kent, (vi) de stelling dat G. A. zich aangesloten heeft bij de Taliban louter op vermoedens blijkt te rusten, (vii) de bewering dat zijn familie tijdens hun reisroute essentiële stukken die zijn vrees voor vervolging enigszins zouden kunnen bewijzen van de smokkelaar moesten weggooien omwille van te veel bagage, alle logica tart en de geloofwaardigheid van zijn verhaal verder op de helling zet, (viii) de door hem en zijn familie voorgelegde documenten het bovenstaande niet wijzigen, zoals omstandig wordt uiteengezet en (ix) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in het district Paghman actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in het district Paghman geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat dienvolgens ook in hoofde van verzoeker niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.5. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6.1. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient de Raad immers vast te stellen dat verzoekers relaas op een aantal cruciale punten geloofwaardigheid ontbeert.

Zo is het in de eerste plaats merkwaardig dat verzoeker thans een krant voorlegt van 4 juni 2009 waarin zijn relaas gedetailleerd wordt weergegeven met vermelding van de ontvoering van de jongen op 12 maart 2009, de rol die verzoeker daarin speelde, de naam van de ontvoerder, met name verzoekers neef G.A. en zijn kompanen, de aanhouding van een van de ontvoerders, de moord op verzoekers zoon door de neef G.A. op 31 mei 2009, en het feit dat de andere ontvoerders zich zouden aangesloten hebben bij de Taliban, terwijl verzoeker, noch zijn zoon of zijn echtgenote melding maken van dit krantenartikel in de loop van hun gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar wel vermelden dat de feiten die zij aanhalen op televisie werden uitgezonden (gehoor CGVS, p. 8; gehoor zoon CGVS, p. 14).

Meer nog, gelet op het feit dat de ontvoering van het kind zou plaatsgevonden hebben op 12 maart 2009, meer dan twee maand voor de moord op verzoekers zoon, is het op zijn minst merkwaardig dat geen andere berichtgeving wordt voorgelegd die betrekking heeft op de ontvoering. Redelijkerwijs kan aangenomen worden dat een incident waarbij een kind van een rijke man wordt ontvoerd en door de politie wordt bevrijd, dank zij de tussenkomst van een burger, ook in Afghanistan en zeker in de streek waar verzoeker en/of het kind vandaan komen, de pers haalt. Gelet op deze vaststellingen is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de inhoud van het artikel verschenen in de Nangarhar Daily van 4 juni 2009 en dat derhalve dit artikel niet kan worden aangenomen als bewijs van het voorgehouden relaas en de vervolgingsfeiten. De Raad wijst er nog op dat een krant geen officieel stuk is en dat de voorlegging er van enkel aantoonst dat het artikel werd gepubliceerd.

Voorts dient de Raad vast te stellen dat, niettegenstaande er een tussenkomst geweest is door de politiediensten naar aanleiding van de ontvoering en de moord op de zoon van verzoeker, geen enkel begin van bewijs wordt ingediend afkomstig van de politiediensten, behoudens een door verzoekers zoon ingediende "klacht" bij de politie van Paghman op 6 juni 2009 en een door verzoeker ingediende "klacht" bij het districtshoofd van Paghman (13 juni 2009), waarvan enkel een fotokopie wordt ingediend (klacht van de zoon in het administratief dossier van de zoon; klacht van de vader, gevoegd bij het verzoekschrift). Aangezien verzoeker en zijn familie, naar hun zeggen, bedreigd werden naar aanleiding van verzoekers tussenkomst bij de ontvoering van het kind op 12 maart 2009 is het op zijn minst vreemd dat verzoeker of zijn zoon zouden gewacht hebben om een klacht in te dienen bij de politie of het districtshoofd tot na de moord op zijn zoon/broer op 31 mei 2009. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers relaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat dit geen klacht tegen iemand betreft wel een uiteenzetting van het door verzoeker en zijn familie voorgehouden relaas en een vraag om bescherming. Gelet op de inhoud van de "klachten" en het feit dat beide documenten fotokopieën betreffen kan aan deze documenten geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Overigens stelt de Raad vast dat verzoekers zoon in de bij het verzoekschrift gevoegde brief stelt dat de "politie nooit toegeeft dat hij niet in staat is om u te beschermen" terwijl uit de voorgelegde "klacht" aan het districtshoofd blijkt dat het volgende antwoord zou zijn geformuleerd: "de overheid van Paghman kan uw veiligheid en die van uw familie niet verzekeren", wat de authenticiteit van het document verder aantast.

Er wordt evenmin een overlijdensakte neergelegd van de vermoorde zoon.

Tot slot is het niet aannemelijk dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn geweest van de naam van de vader van het ontvoerde kind, indien het hele relaas en zijn betrokkenheid op waarheid berust. Er kan immers redelijkerwijs aangenomen worden dat door verzoekers voorgehouden tussenkomst in deze ontvoeringszaak hij meer dan anderen geïnteresseerd zou zijn geweest in de afhandeling van de zaak en hij wel degelijk op de hoogte zou zijn geweest van de naam van de familie waartoe het kind behoorde. Dit klemst des te meer nu ook aangenomen kan worden dat verzoeker, vermits hij de verschillende ontvoerders had gezien en gehoord en hen ook kende, door de politie werd ondervraagd

en zo ook de naam van het kind en zijn familie moet hebben vernomen. De vraagstelling en het verweer in de brief van verzoekers zoon dienaangaande, namelijk "hoe kan mijn vader/ik de naam van deze persoon kennen. Mijn vader/ik was/waren niet betrokken in de ontvoering (...)" kan niet overtuigen aangezien verzoekers vader wel degelijk betrokken was bij de ontvoering omdat (i) hij de ontvoerders heeft gezien en gehoord (ii) hij door via een dorpsgenoot de politie te verwittigen deze laatste het kind kon bevrijden en minstens één kidnapper kon aanhouden, en (iii) de neef hen daarna zou hebben bedreigd, al dan niet rechtstreeks.

2.6.2. De Raad kan slechts besluiten dat verzoeker de feiten die hij aanhaalt niet bewijst en hij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij blijft immers steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn vluchtmotieven en het uiten van blote beweringen. Dergelijk verweer is niet dienend om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten. De motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing, op grond waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vluchtmotieven, blijft bijgevolg onverminderd overeind en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen. De Raad wijst er hierbij op dat deze motivering als een geheel moet worden gelezen, waarbij niet wordt vereist dat ieder afzonderlijk element ervan die beslissing in haar geheel moet dragen.

2.6.3. Ook de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde en de bij aangetekend schrijven overgemaakte stukken vermogen niet de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten te herstellen.

Het attest samenstelling van gezin, afgeleverd door de stad Antwerpen, heeft geen uitstaans met de redenen die verzoeker en zijn gezin ertoe hebben gebracht hun land van herkomst te verlaten.

De brieven van verzoeker en zijn echtgenote, gevoegd bij het verzoekschrift betreffen slechts een summiere herhaling dan wel een bevestiging van hun verklaringen zoals zij deze hebben afgelegd tijdens hun gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Ook verzoekers zoon komt in wezen niet verder dan het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het louter ontkennen bepaalde verklaringen te hebben afgelegd, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

De twee briefomslagen tonen enkel dat aan verzoeker en zijn zoon bepaalde zaken vanuit Afghanistan werden opgestuurd.

Aan de fotokopie van een door verzoeker ingediende klacht, waarin de feiten die door verzoeker en zijn familie worden ingeroepen ter ondersteuning van hun asielrelaas worden uiteengezet en waarin het districtshoofd wordt gevraagd om hun veiligheid te verzekeren, kan slechts bewijswaarde worden verleend zo dit document wordt voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Hetzelfde geldt voor de getuigenverklaringen, welke overigens een duidelijk gedongen karakter vertonen. Ook de geboorteaktes van deze vermeende getuigen voegen niets toe wat de appreciatie van verzoekers asielaanvraag in positieve zin kan ombuigen. De Raad stelt dienaangaande trouwens vast dat al de vermeende getuigen woonachtig zijn in verzoekers geboortedorp Karezak, terwijl de getuigen van de moord volgens verzoeker afkomstig zijn uit Daud Khan (administratief dossier, stuk 5, p. 7).

Omtrent de klacht bij de politie nr. 30117, verzoekers taskara nr. 5400 en de verklaring van de dorpsouderen van Karezak oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds terecht als volgt: "De door u en uw familie voorgelegde documenten (taskara nr. 8659 J.(...) A.(...), taskara nr. 5400 F.(...) A.(...), klacht bij de politie nr. 30117, attest van dorpsouderen van Kazerak, (...)) wijzigen het bovenstaande niet. De twee taskara's hebben enkel betrekking op identiteitsgegevens die in deze beslissing niet in twijfel werden getrokken. Ten aanzien van de klacht bij de politie dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat de klacht enkel uw verklaringen weergeeft.

Dergelijk document kan enkel als bewijs worden aanvaard voor zover ze gedragen wordt door gedetailleerde en coherente verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Ten aanzien van de brief van de dorpsouderen dient te worden opgemerkt dat deze brief een gesolliciteerd karakter heeft en werd opgesteld na jullie vertrek uit Afghanistan. De brief herhaalt de voornaamste feiten die u inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas. Ook een dergelijke brief kan enkel als een aanwijzing worden aanvaard voor zover ze gedragen wordt door gedetailleerde en coherente verklaringen, hetgeen, zoals hierboven aangetoond, hier niet het geval is." In verband met de brief van de dorpsouderen verklaarde verzoeker overigens uitdrukkelijk dat de ouderen van het dorp zelf geen getuige waren van de moord op zijn zoon (administratief dossier, stuk 5, p. 7), hetgeen de betrouwbaarheid van hun verklaringen verder relatieveert. De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte medische documenten van zijn dochter N. A. en zijn medicijnenblad houden geen rechtstreeks verband met de door hem aangehaalde vluchtmotieven, zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing.

2.6.4. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich vooreerst beroept op dezelfde elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. Naar aanleiding van het onderzoek naar het eerste middel werd echter besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van dit relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Pansjir, Parwan, Logar, Wardak)", laatst bijgewerkt op 14 oktober 2011), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit het district Paghman in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in het district Paghman geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Met de loutere stelling dat de inwoners van de provincie Kabul nog steeds worden bedreigd door aanhangers van de Taliban en de verwijzing naar een aantal nieuwsberichten, waaruit volgens verzoeker moet blijken dat de situatie in Kabul zeer recent nog verergerd is, brengt verzoeker geen afdoende informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct / niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De als bijlage aan het verzoekschrift gevoede artikelen handelen immers over aanvallen van de Taliban op Westerse ambassades, de NAVO-basis en het parlement in de hoofdstad Kabul, alsook over gevechten in de steden Gardez, provincie Paktia, en Jalalabad. Nergens in de door verzoeker bijgebrachte artikelen is sprake van geweld in het district Paghman, waarvan verzoeker afkomstig is. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Paghman heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Paghman subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In de mate verzoeker stelt verbaasd te zijn dat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd omdat dorpsgenoten van hem, die eveneens op 18 februari 2010 een asielaanvraag indienden, wel subsidiaire bescherming kregen en hij aanvoert dat de situatie in Karezak dezelfde is voor hem als voor

de andere asielzoekers die wel subsidiaire bescherming kregen, gaat hij voorbij aan artikel 48/5, §3, tweede alinea van de vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Dat aan drie personen uit Karezak op respectievelijk 3 maart 2011 en 22 juni 2011 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend is dan ook niet dienstig aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen en casu de beoordeling van de veiligheidssituatie in Paghman werd beoordeeld aan de hand van de SRB van 27 augustus 2011.

De steunbrieven voor verzoekers familie en een artikel van 7 augustus 2012 wijzigen niets aan het voorgaande.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd."

2.3. De door verzoeksters vader in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte medische documenten, waaruit blijkt dat verzoekster zwak begaafd is – mogelijk ten gevolge van niet behandelde epilepsie –, zij niet in staat is om een normaal gesprek te voeren en/of vragen te beantwoorden en zij ten gevolge van haar reeds lang bestaande epilepsie episodes heeft van geheugenproblematiek, houden geen rechtstreeks verband met de door haar en haar familie aangehaalde vluchtmotieven, zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing.

2.4. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS